

Στην παράσταση του έργου του Ντάριο Φο "Δεν πληρώνομαι, δεν πληρώνω" από το Θέατρο Τέχνης, στο αυτοδιαχειριζόμενο εργοστάσιο της BIOME

Ιωάννα Κλεφτόγιαννη

Μαΐου 16 2017 12:58

Είναι λίγες οι φορές που παρακολουθώντας μια παράσταση σε διαπερνάει ρίγος. Ένα ρίγος που ξαφνικά σε διασυνδέει με άγνωστους ανθρώπους που κάθονται δίπλα σου. Χτες βράδυ στο εργοστάσιο της BIOME το κλάμα εναλλασσόταν με το γέλιο. Είναι περίεργα κι απρόβλεπτα τα νήματα και τα παιχνίδια της ζωής. Ο Ντάριο Φο είχε εκφράσει την επιθυμία του να επισκεφτεί το πρώτο στην Ελλάδα συνεταιριστικό εργοστάσιο. Δεν πρόφτασε. Αναρχικός μέχρι την τελευταία του πνοή. μαζί με τη σύντροφό του Φράνκα Ράμε είχαν πραγματοποιήσει πολλές παραστάσεις τους σε εργοστασιακά συγκροτήματα και καταλήψεις της Ιταλίας. Μάλιστα, το εμβληματικό «Δεν πληρώνω, δεν πληρώνω» (1974), που έμαθε στο ελληνικό κοινό σε μια θρυλική παράσταση ο Στέφανος Ληναίος, και το οποίο ο ιταλός νομπελίστας μετέγραψε για τη σημερινή συγκυρία το 2012, σε «Δεν πληρώνομαι, δεν πληρώνω», αναφέρεται στην κατάληψη μιας φάμπρικας από τους εργάτες της. Το έργο, με άλλα λόγια, ήταν σα να γράφτηκε, μεταξύ άλλων, και για το παράδειγμα της BIOME. Μπορεί ο ίδιος ο Φο να μην έφτασε ποτέ σε αυτήν, έφτασε όμως το θεατρικό του έργο.

Ακόμη ένα παιχνίδι της τύχης είναι ότι ο σκηνοθέτης της παράστασής του από το Θέατρο Τέχνης, που ανηφόρισε στη Θεσσαλονίκη χτες για να υποστηρίξει τους ψυχωμένους εργαζομένους του αυτοδιαχειριζόμενου εγχειρήματος, Παντελής

Δεντάκης, χωρίς να ξέρει ότι θα κατάφερνε να επισκεπτεί την BIOME, είχε διασκευάσει το έργο για να περιγράψει την δική της περίπτωση. Τη φάμπρικα που φτιάχνει κουλουράκια τη μετέτρεψε σε εργοστάσιο σαπουνιών. Δεν φαντάζεστε τι συνέβη χτες όταν περιγράφονταν οι διαδικασίες παραγωγής μέσα από συλλογικές διαδικασίες, τα προβλήματα και οι χαρές τους, ενώπιον ανθρώπων, που σε πείσμα των καιρών, επιμένουν από το 2011 και τις κάνουν πράξη!

Η πρωταγωνίστρια της παράστασης Κάτια Γέρου ένιωσε τον ηλεκτρισμό της βραδιάς να την απογειώνει. «Αισθάνθηκα σαν να έγινε η παράσταση αυτή για να έρθει εδώ πάνω. Δεν μπορούσε να έχει καλύτερη κατακλείδα. Αυτό που συνέβη απόψε στη BIOME λίγες φορές το έχω ζήσει στη ζωή μου», παραδεχόταν, ενώσο ο κόσμος, εργαζόμενοι της BIOME, φοιτητές, πολίτες, καλλιτέχνες, ακαδημαϊκοί, την πλησίαζαν να της πουν «ευχαριστώ». «Δεν υπήρξε μισή ατάκα, φράση συγκίνησης που να πέσει κάτω. Δεν υπήρχαν κενά. Ήμασταν σαν ένα σώμα, ζήσαμε την απόλυτη ενότητα πλατείας και σκηνής».

Το ίδιο ακριβώς αισθάνθηκε κι ο σκηνοθέτης: «Η χτεσινή βραδιά ήταν από τις λίγες που έχω νιώσει ότι μια παράσταση βρήκε ένα πραγματικό και ουσιαστικό λόγο ύπαρξη. Είμαστε πολύ τυχεροί που το ζήσαμε. Ξέφυγε από το καλλιτεχνικό έργο κι έγινε μια αληθινή βαθιά πολιτική επικοινωνία με τον κόσμο».

Η Φωτεινή, εργαζόμενη στη BIOME, δεν μπορούσε να πιστέψει ότι μια παράσταση, η πρώτη που πέρασε το κατώφλι της βιομηχανίας, θα προκαλούσε τόση συγκίνηση.

«Ήταν μια φοβερή στιγμή για μας», λέει ενθουσιασμένη, ενώ συνάδελφοί της μοίραζαν φυλλάδια για την αυριανή απεργία, ενημερώνοντας για το εγχείρημα της BIOME. Ο Σπύρος, επίσης εργαζόμενος στο εργοστάσιο, εξεπλάγη με την προσέλευση, την ώρα που η πόλη έχει παραλύσει από ακόμη μια επίσκεψη του ΟΑΣΘ. «Η ανάκτηση του εργοστασίου ήταν η

ανάκτηση της αξιοπρέπειάς μας. Μακάρι να ακολουθήσουν κι άλλοι το παράδειγμά μας. Η ΒΙΟΜΕ είναι η λύση», μας παροτρύνει, προτού εξαφανιστεί για την πραγματοποίηση μιας άτυπης συνάντησης απολογισμού της παράστασης απ' τους εργάτες της ΒΙΟΜΕ.

(Στην παράσταση στη ΒΙΟΜΕ έπαιξαν οι ηθοποιοί Κάτια Γέρου, Γιώργος Μακρής, Ερατώ Πίσση, Χρήστος Μαλάκης, Πέτρος Σπυρόπουλος).